

Sygn. akt III Ca 783/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Leszek Dąbek (spr.)

Sędzia SO Marcin Rak

Sędzia SR (del.) Roman Troll

Protokolant Beata Michalak

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2015 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa D. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko D. T. i J. T.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 29 września 2014 r., sygn. akt I C 1448/13

1. oddala apelację;

2. nie obciąża pozwanego kosztami postępowania odwoławczego.

SSR (del.) Roman Troll SSO Leszek Dąbek SSO Marcin Rak

Sygn. akt III Ca 783/15

UZASADNIENIE

Powód D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. żądał zasądzenia solidarnie na jego rzecz od pozwanych D. T. i J. T. kwoty 20.825,89zł z ustawowymi odsetkami

od dnia wniesienia pozwu oraz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając żądanie twierdził, że pozwany D. T. nie wywiązał się ze zawartej z (...) Bankiem S.A. w W. (obecnie (...) Bankiem S.A. w W.) umowy kredytu, któremu poręczenia udzieliła pozwana J. T. oraz że powód nabył od tego Banku w drodze cesji dochodzone należności.

Sąd Rejonowy w Bytomiu sporządził w dniu 27 03 2013r. nakaz zapłaty

w postępowaniu nakazowym w którym polecił pozwanym zapłacić powodowi dochodzone należności.

Pozwani D. T. i J. T. wnieśli zarzuty od nakazu zapłaty, w którym wnosili o jego uchylenie i oddalenie powództwa oraz zasądzenie na ich rzecz od powoda zwrotu kosztów procesu według norma przepisanych.

Zarzucili, że zgodnie z regulacją art. 118 k.c. dochodzone roszczenia przedawniły się.

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach w wyroku z dnia 29 09 2014r. utrzymał w mocy nakaz zapłaty.

W ustalonym stanie faktycznym w motywach orzeczenia stwierdził, że pomiędzy stronami bezsporne było, że całość kredytu zaciągniętego przez pozwanego w (...) Bankiem S.A. w W. nie została spłacona i spór pomiędzy stronami dotyczył tylko zagadnienia przedawnienie dochodzonych roszczeń. Wskazał, że roszczenia poprzednika prawnego powoda związane były z prowadzona przez niego działalnością gospodarczą i zgodnie z regulacją art. 118 k.c. podlegały one trzyletniemu przedawnieniu. Stwierdził, iż poprzednik prawny powoda w okresie biegu tego terminy wszczął postępowanie egzekucyjne, co stosownie do regulacji art. 123 § 1 pkt 1 k.c. doprowadziło do przerwania biegu tego terminu. Rozpoczął on biec ponownie z chwilą umorzenia postępowania egzekucyjnego w dniu 11 01 2012r. i nie upłynął przed wniesieniem pozwu (14 02 2013r.), co zarzut przedawnienia dochodzonych roszczeń czyni bezskutecznym. Następnie przywołał regulację art. 5 k.c. Wskazał, iż pozwani nie skonkretyzowali na czym miałyby polegać nadużywania przez powoda jego prawa przy dochodzeniu przynależnych mu względem pozwanych roszczeń i biorąc pod uwagę, że zgodnie z „ustalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, domniemywa się, że korzystający ze swego prawa czyni to w sposób zgodny z zasadami współzycia społecznego ocenił, że również ten zarzut „nie mógł się ostać”. W konkluzji uznał, że stosownie do regulacji art. 496 k.p.c. nakaz zapłaty należało utrzymać w mocy.

Orzeczenie skutecznie zaskarżył **pozwany D. T.** którzy wnosil o jego zmianę przez oddalenie powództwa, bądź jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie na jego rzecz od powoda zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. .

Zarzucił, że przy ferowaniu wyroku naruszono prawo materialne, regulacje:

- art. 118 k.c. poprzez jej niezastosowanie, pomimo że roszczenia uległy przedawnieniu,

- art. 5 k.c. poprzez nieuwzględnienie, iż powód czyni ze swego prawa użytek,

który jest sprzeczny z asadami współzycia społecznego, co nie może być uważane za wykonywanie prawa i nie powinno korzystać z ochrony.

W uzasadnieniu apelacji między innymi podnosił, że wbrew uznaniu Sądu zgodnie

z poglądem prawnym wyrażonym w orzeczeniu Sądy Najwyższego z dnia 22 02 1973r. w sprawie o sygn. akt III PRN111/72 wnioszek o nadanie klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu nie przerywa biegu przedawnienia, gdyż następuje to dopiero poprzez złożenie wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. W przypadku gdy bank zbył wierzytelność zabezpieczoną bankowym tytułem egzekucyjnym na rzecz podmiotu nie będącego bankiem bieg terminu przedawnienia liczy się z osobno dla każdego pomiotu (banku i nabywcy wierzytelności niebędącego bankiem). Dlatego nawet jeśli bank przerwał bieg przedawnienia bankowego tytułu egzekucyjnego poprzez przeprowadzenie egzekucji komorniczej, to przerwał je tylko w stosunku do siebie i po sprzedaży wierzytelności jej nabywca niebędący bankiem ma standardowy bieg terminu przedawnienia, tj. trzy lata od wymagalności długu (tzn. mniejszej sprawie od dnia 27 02 2006r.), wobec czego roszczenia powoda uległy przedawnieniu. Ponadto podnosił, że powód uzyskując wierzytelność od poprzedniego wierzyciela celowo działał w ten sposób, aby 1/10 części kredytu wygenerowała praktycznie nowe zobowiązanie o wartości wyższej niż cały początkowo zaciągnięty przez pozwanego kredyt i sprzeczne z zasadami współzycia społecznego jest, by pozwany spłacając już zdecydowaną część zaciągniętego kredytu, miał ponownie spłacać kwotę nawet wyższą od zaciągniętego zobowiązania.

W odpowiedzi na apelację **powód D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W.** wniósł o oddalenie apelacji oraz zasądzenie od pozwanych na jego rzecz zwrotu kosztów procesu.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

Sąd pierwszej instancji trafnie zakwalifikował roszczenia przyjmując, iż mają one źródło w umowie zawartej w dniu 27 02 2013r. przez pozwanego z ówczesnym (...) Bankiem (...) S.A. w K. a następnie prawidłowo rozpoznał sprawę.

Ustalenia faktyczne składające się na podstawę faktyczną orzeczenia nie były kwestionowane w apelacji.

Mają one podstawę w informacjach zawartych e wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wiarygodnych źródeł dowodowych, których ocena jakkolwiek lakoniczna jest logiczna i mieści się w granicach swobodnej oceny dowodów.

Z tych też względów Sąd odwoławczy przyjął za własne ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji.

Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena prawna ustalonego stanu faktycznego ma oparcie w prawidłowo zastosowanych przepisach prawa wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie była kwestionowana w apelacji i Sąd odwoławczy ocenę prawną Sądu pierwszej instancji w całości podziela i przyjmuje za własną (orzecz. SN

z dn. 26 04 1935r. III C 473/34, ZB. Urz. 1935r. nr 12, poz. 496).

Istnienie dochodzonych roszczeń jak również ich wysokość i odpowiedzialność pozwanych za nie oraz legitymacja czynna powoda nie były kwestionowane przez pozwanych i jak trafnie wskazano w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku spór prawny pomiędzy stronami sprowadzał się do rozstrzygnięcia zagadnień czy doszło do ich przedawnienia oraz czy w kontekście regulacji art. 5 k.c. powodowi przysługuje ochrona prawna przyrzeczona przez Państwo przy stanowieniu norm prawa cywilnego-materialnego.

Z niekwestionowanych przez skarżących ustaleń wynika, iż okres spłaty zaciągniętego przez pozwanego i poręczonego przez pozwaną kredytu upływał z dniem 27 02 2006r.

Zobowiązanie pozwanego zwrócenia poprzednikowi prawnemu powoda kredytu było zatem zobowiązaniem terminowym i najpóźniej z dniem następnym po wskazanej powyżej dacie rozpoczął biec trzyletni termin przedawnienia roszczeń, który upływał z dniem 27 02 2009r.

Przed upływem tego terminu poprzednik prawny powoda w dniu 10 04 2006r. wystąpił do sądu o nadanie klauzuli wykonalności wystawionemu przeciwko pozwanym bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, a Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach w postanowieniu wydanym w dniu 5 06 2006r. wniosek ten uwzględnił (akta SR w Tarnowskich Górach o sygn. I Co 1220/06).

Na podstawie uzyskanego tytułu wykonawczego poprzednik prawny wszczął w dniu 20 06 2006r przeciwko pozwanym. postępowanie egzekucyjne.

Wobec wszczęcia tego postępowania przed upływem wskazanego terminu przedawnienia doszło zatem - zgodnie z regulacją art. 123 § 1 pkt 1 k.c. - najpóźniej

z dniem wszczęcia postępowania egzekucyjnego do przerwania jego biegu i termin ten ponownie rozpoczął biec z dniem następnym po umorzeniu postępowania egzekucyjnego, co nastąpiło w dniu 11 01 2012r. (zgodnie z utrwalonym obecnie poglądem prawnym do przerwania biegu tego terminu doszło już z chwilą zgłoszenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu np. wyrok SN z dn. 12 01 2012r. w sprawie II CSK 203/11, LEX 125087, OSP 2014r./6/60 oraz wskazane w jego uzasadnieniu wcześniejsze orzeczenia SN i przywołany w apelacji pogląd prawny wyrażony w orzeczeniu Sądy Najwyższego z dnia 22 02 1973r. w sprawie o sygn. akt III PRN111/72 jest już nieaktualny).

Wbrew temu co podnosi apelacja dla biegu terminu przedawnienia nie miał żadnego znaczenia fakt nabycia przez powoda dochodzonych należności w drodze ich cesji.

Z chwilą zawarcia umowy cesji powód wstąpił bowiem w prawa dotychczasowego wierzyciela i zmiana ta dotyczy tylko strony podmiotowej, a nie treści nabytej przez niego wierzytelności (z uzasadnienia wyroku SN z dn. 4 09 2003r. IV CKN 430/01 LEX nr 466006).

Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 18 02 2014r. tj. przed upływem rozpoczętego na nowo biegu trzyletniego terminu przedawnienia dochodzonych roszczeń i tym samym - jak słusznie przyjął Sąd pierwszej instancji - podniesiony przez skarżącego zarzut przedawnienia roszczeń jest bezskuteczny.

Prawidłowa jest również dokonana przez Sąd Rejonowy ocena prawna dotycząca zastosowania w sprawie regulacji art. 5 k.c.

W kontekście zarzutu apelacji należy jedynie do niej dodać, iż powstanie obecnych należności odsetkowych nie jest – jak twierdzi się w apelacji - konsekwencją celowego działania powoda lub jego poprzednika prawnego w celu „wygenerowania praktycznie nowego zobowiązania”, lecz skutkiem nie wywiązywania się przez wiele lat przez skarżącego z ciążącego na nim z obowiązku zwrotu wierzycielowi udzielonego mu kredytu i wieloletniej bezskutecznie prowadzonej egzekucji oraz że nie wykazano

w sprawie jakichkolwiek okoliczności, które mogłyby uzasadniać uznanie, iż w przypadku skarżącego zachodzą „wyjątkowe okoliczności” o których mowa jest w przywołanym w uzasadnieniu apelacji orzeczeniu Sądu Najwyższego z dnia 13 01 2000r.

Z podanych powyżej względów powództwo było uzasadnione.

Znalazło to prawidłowe odzwierciedlenie w zaskarżonym wyroku i apelacja jest bezzasadna w rozumieniu regulacji art. 385 k.p.c., co z mocy tej regulacji prowadziło do jej oddalenia

Resumując zaskarżony wyrok jest prawidłowy i dlatego apelację pozwanego jako bezzasadną oddalono w oparciu o regulację art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na mocy regulacji

art. 102 k.p.c., uznając, że sprawie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek o którym mowa jest w tej regulacji, gdyż pomiędzy stronami zachodzi duża dysproporcja w ich sytuacji majątkowej, wynikająca z trudnej sytuacji materialną pozwanego, który nie posiada znaczącego majątku oraz wraz z niepracującą żoną utrzymuje się z wynagrodzenia za pracę w wysokości 1.262,20zł netto miesięcznie.

SSR (del.) Roman Troll SSO Leszek Dąbek SSO Marcin Rak